

Як добре по хрусту гілки,
По шерху трав у смереччі
Вгадать: лисиця чи білка,
Чи заєць дався на втечу.

Звіриним нюхом відчути,
Що овочі ці їстовні,
Ті — повні злої отрути,
Хоча й привабні назовні...

Як любо блукать лісами
І в їх далині і близі
Усе читати таксамо,
Як в добре знайомій книзі!

А сонце ляже на спочин, —
У сутінь випнути шатра,
І хай горить, палахкоче,
Хай довго палає ватра!

Хай дивний вітер повіє,
Таємні шелести в борі...
Хай казка розтулить вії
І гляне по всім таборі.

Сам Юрій під "скоби" варти
Хай злине на буй-коневі,
Од власного світла й ватри
Обидва, як жар, вишневі.

Хай казка квітне і світить,
Хай брат не зна, ні сестриця,

Дорослі вони, чи діти,
Чи видиться їм, чи сниться.

Текст наводиться за збірником « [Олекса Стефанович. Зібрані твори](#) ». Фрагменти II.
Добірка упорядника.